

— Малцина знаят теглото на нашия народъ, а още по-малцина сж изучили, какъ стана Освобождението, за което се жертвуваха Левски, Раковски, Бенковски, Христо Ботевъ. Видишъ ли долу моста, подъ който се блъска пѣнливата вода на Стара рѣка? Той се нарич „Араповски мостъ“. Колко пжти е билъ обливанъ съ българска кръвъ! И следъ това изложи цѣлата история на освобождението на Карлово.

— Бѣше презъ лѣтото 1877 година. Рускиятъ царь Александъръ II бѣ милостивъ човѣкъ. Той се просълзи, като се научи за кланетата въ България и пожарищата на селата презъ 1876 г. Затова заповѣда на войскитѣ си да минатъ Дунава и освободятъ българския народъ отъ робство. Карлово е далечъ отъ Дунава, ала ние лесно се научихме, че Русия иде. Ние съгледахме, че турцитѣ въ конака и по улицитѣ започнаха нѣщо да си шушукатъ на ухо. Дойде заповѣдъ отъ Цариградъ. Събра се турска войска и замина презъ Балкана за Дунава. Турцитѣ въ града и селата се умърлушиха, а раята навири уши. На 8 юний се прѣсна слухъ, че руска войска подъ командата на генералъ Гурко минала Балкана и вече е въ Казанлъкъ. Радостъ облада всички християни. Скоро се научихме, че рускитѣ конни разезди стигнали Каллоферъ. Докле да се опомнимъ, чухме, че руситѣ отъ Каллоферъ минали прохода [Кръстецъ и слизатъ въ Карловското поле. Турцитѣ и евреитѣ припнаха, натовариха домочадиата си въ кола и потеглиха да бѣгатъ за Пловдивъ. Настъпи голѣмо смущение. Нашитѣ пѣргави момчета, що бѣха оцѣлѣли отъ възстанията презъ 1876 г., не можаха да се сдържатъ. Тѣ се въоръжиха, възседнаха конетѣ си и трѣгнаха подиръ турцитѣ. Други пѣкъ, неблагоразумни хора, влѣзоха въ изоставенитѣ отъ турцитѣ къщи и магазини, па почнаха да грабятъ, каквото намѣрятъ.

Ала какво стана? Нѣколко само руски казаци се мѣрнаха около Карлово и пакъ изчезнаха. Всички ча-